

Juleknaldet

Det var en mørk og stormfuld nat mellem den 23. og 24. december.

Mange forsøgte forgæves at lukke øjnene og få øjenkrogene fyldt med søvn, inden kirkeklokker og englelyd højlydt ville annoncere, at hjerternes fest nu var i gang.

I Sven Klangs ruste affaldscontainer ved siden af hans rustede Lada, der på 3. måned stod midlertidig parkeret få meter foran hans selvbyggede car-port, hvortil den p.g.a. et totalblokeret baghjul aldrig var nået frem, sad Svens ældste og eneste søn, den magre og muskelløse Finn og fuskede med jernrør, sejlgarn og krudt fra 500 heksehyl, 6 bordbomber, 3 middelstore raketter og et par jagtpatroner.

Fyrværkeriet havde han uden tanke for det juridisk tvivlsomme fjernet fra en hylde hos den lokale cykelhandler, mens sejlgarn, jernrør og jagtpatroner havde været i familiens eje i en længere periode.

Uvejret ruskede ubønhørligt i træer og buske, og mangan en lille fugl frøs bravt og livstruet, mens det i byens soveværelser ivrigt blev diskuteret, om ikke stormen dog snart kunne lægge sig og efterlade tagudhæng, vinduer, hundehuse og trætoppe uskadte i ro og mag, så man kunne få lukket øjnene og stemt sindet mod den fredfyldte højtid.

Det var naturligvis også jammerligt i containerens hængsler og gummipresenning. Men Finn havde ikke stunder at koncentrere sig synderligt om vejrliget, hvis han skulle nå at blive færdig med den lovede leverance.

Allerede midt i december, da kalenderlyset endelig kunne tændes, havde det stået ham frysende klart, at det igen ville blive en frygtelig jul uden udsigt til blot det aller mest nødvendige overforbrug af de kolesterolholdige fødemidler, der nu engang hører sig til i denne stund, hvor der både skal festes for børn og for hjerter.

Og Finn ønskede ikke at stå tilbage for de øvrige drenge i byen. Han huskede tydeligt, hvorledes han var blevet udsat for spot og spe sidste år, da han uforvarende var kommet til at fortælle om sit hjemms finansielle situation, og bl.a. havde måttet berette, hvorledes selv kalenderlyset var blevet rationeret og ikke måtte brænde længere end til den 13.

Hverken Sven Klang, der gennem sin alternative renovationsordning med ejerskab over blandt andet affaldscontaineren og en selvbygget kompostcylinder forsøgte at lette lidt på det kommunale skattetryk, eller fru Oda Kram Carlsen Klang, der i sin tid var født Nielsen og nu i sit tredje ægteskab var gift med Sven, og som efter hvert af sine foregående ægteskaber havde beholdt såvel det halve af boenes rørlige gods som mændenes efternavn, vidste at udvide cifrene på budgettets indtægtsside.

Oda Klang havde i hele sit barmfagre voksenliv næppe tjent større formuer end netop gennem disse bohavedelingen, og hun havde da således også bidraget med en ikke uvæsentlig del af møblementet i det Klangske hjem, et møblement der kunne føres tilbage til genbrugsbutikken Kramboden. Ligeledes havde hun i ægteskabet indbragt en anseelig del af parrets spisebestik i plet, og sengetøj der stadig bar det

hhv. indgraverede og broderede monogram FT 1925 efter en af de tidligere svigermødre, enkefru Carlsens mormors initialer og konfirmationsår.

Men eftersom intet af dette, så lidt som en eventuel skattebesparelse, var direkte kapitaliserbar i denne juletid, havde Finn klart og hurtigt besluttet, at han ville bruge de eksplosive evner, som hans svage krop, men gode kemiske forstand og skruppelløse dødsforagt ofrede ham af muligheder. Også selvom han - i modsætning til sine fødder - var helt på det rene med, at hvad, han her i pandelampens skær fik fabrikeret af ammunition til kamp mod det tilstundende nytår, ville bringe ham i miskredit hos FDF'erne, i hvis hjertevarme fællesskab han hver onsdag aften lod sig indrullere.

For som han sagde til sig selv:

“Finn,” havde han sagt til sig selv, “hvad gør man ikke for at hjælpe sin familie til en god jul?”

Pludselig genlød den i forvejen hårdt prøvede nat af et øredøvende brag, der fik manganen en søvnløs borger til omtrent fuldstændig at opgive håbet, og Finn til at tænke både det ene og det andet, men også til at imponeres en smule.

“Uha,” tænkte han bl.a., hvorefter han fortsatte sit arbejde i et yderligere opskruet, nærmest eksplosivt tempo.

”Det ville være skade, om mit krudt røg af nu,” konstaterede han tørt efter nogen tid, “så ville jeg bestemt ikke få mad til jul i år.”

Og deri havde han jo ret.

Men det skete så heller ikke, og han kunne få timer senere glæde sig over, at øredøveren var færdig, fiks og klar til levering.

Jernrøret skulle bruges som julegave. Den skulle juleaften ligge i nydeligt glittet papir med røde nisser og juleroser og forsynet med et til-og-fra-kort under juletræet i et hjem på en sidevej til Hovedgaden i den rige ungarl Ankerstjernes dagligstue blandt en hel del andre pakker, kuverter og neddryppet stearin af den ægte slags, der også drypper, selvom reklamerne lover det modsatte.

I ungarlens hjem var det efterhånden blevet en god tradition, at Carlo, for sådan hed han, forærede sig selv en mindre ulovlighed som julegave og supplement til de alt for bløde pakker, som hans mor, hans tanter og andre slægtsskaber hvert år betænkte ham med i hans enestånd.

Sidste år havde det været en ulovligt indsmuglet cognac, han havde givet sig selv, og året inden havde han beriget sig selv med en papegøjeunge af en udrydningstruet race.

Gøjen havde desværre kun overlevet indtil februar, hvor den havde oplevet en pinefuld død som følge af simpel mangel på pleje og ikke mindst foder.

I år havde han fået øje på våbenloven, da han skulle beslutte sig for sin julegave, og da han i forvejen havde tilladelse til at besidde stort set alle tænkelige skyde- og

stikvåben, var sprængstof nærmest det eneste, der kunne bringe ham på kant med netop den lovgivning.

At han i sit forehavende også ville komme på kant med diverse regler omkring hæleri, var han sig næppe bevidst den dag, hvor han afgav sin ordre gennem en billet-mærke-annonce i det lokale ugeblad.

Finn havde på sin vej gennem avisens spalter på jagt efter TV-programmet set annoncen, og han havde uden tøven spurgt sin mor, hvorledes man besvarer en sådan billet-annonce.

Fru Klang, der blandt andre spøgefulde sysler også havde såvel indrykket som besvaret flere kontaktannoncer under rubrikken Personlige, havde villigt forklaret sin lille Finn, hvorledes dette billetfænomen fungerede, og Finn havde på en side fra sit stilehæfte reflekteret på Carlos tilbud.

Telefonisk havde Carlo uddybet sit ønske, og det var blevet aftalt, at tingesten skulle leveres senest juleaftensdag kl. 12.00 middag i en diskret kasse i Ankerstjernes garage ved siden af en plæneklipper.

Og nu var den altså færdig - klar til kald og knald.

Finn drejede sit knaldprodukt rundt mellem hænderne og betragtede det ikke uden stolthed. Pandelampen svage lys forstærkede indtrykket af et mesterværk, og Finn sagde sagte til sig selv:

“Så bliver det alligevel rigtig jul i år.”

Han overvejede et kort øjeblik, om han skulle gå ind og gå i seng, men han besluttede sig imidlertid for at blive siddende i containeren og stemme sit vågne sind mod den jul, som han netop havde reddet fra armod og tomhed. Han kunne jo alligevel næppe sove.

Så Finn blev siddende.

Han lagde knaldrøret fra sig, og studerede med fornyet interesse de rester af underleverancer, der lå spredt omkring hans hårde sæde.

“Mon der er nok til endnu en lille knallert?” tænkte han i sin ensomhed ved sig selv, og i løbet af kort tid han adskilt diverse rester i småbunker efter beskaffenhed og egenskaber: pap for sig, krudt for sig, jernfilspåner for sig og kulørt papir for sig.

“Det var dog noget,” konstaterede han, men fastslog samtidig nøgternt, at der næppe ville kunne kreeres noget mesterværk af de demonterede rester.

I den anden ende af byen skete samtidig sælsomme ting.

Månen, der var næsten ligeså fuld som Carlo Ankerstjerne, lyste sit blålighvide lys ind gennem vinduet i det Ankerstjerneske køkken, og her sad netop Carlo og funderede over tingenes stridsomme tilstand og livets uretfærdige sammenhæng.

En uimodståelig trang til at bedrive noget større end sit nuværende levned, der mest en dels bestod i at forvalte den tilarvede formue med det mindst mulige årlige svind, havde rejst sig i Carlo i takt med såvel månen som beruselsen.

Tankerne havde flere gange strejft den tilstundende jul som et muligt vendepunkt. Mange mennesker benytter nytåret til at udfordre sig selv med mangen et velment forsæt om ændret livsstil, men historien har dog også mindst et eksempel på, at et menneske har ladet sig føde i julen med visse konsekvenser for både det ene og den anden. Det vidste dog Carlo Ankerstjerne.

Hans egen hedengangne farfar Frede Ankerstjerne havde været en stor og driftig mand i sin tid. Og han var da født juleaften - lige midt under middagsluren - det kunne Carlo huske, at farfar selv havde fortalt i sin tid, som en gentagen historie ved familiejulen hvert eneste år gennem hele Carlos barndom og på lige fod med Det hellige Evangelium.

For Carlo var der måske oftere tale om dristighed end om driftighed, men enhver må jo benytte sig af sine egne anlæg, og Carlo var sig ganske bevidst, at han, hvis heldet tilsmilede ham og den unge fyrværkerimester fra billetannoncen holdt, hvad han havde lovet, i løbet af få timer ville have givet sig selv en julegave, der ville kunne ryste det meste af byens spredte borgerskab og bryde julefreden i ganske mange hjem.

Men han vidste også, at han ikke ville kunne tage bomben i hverken øje- eller andet syn før efter julegås og et par af de hjertevarme julesalmer og en kort travetur rundt om den stjerneprydede og pyntede juletræ. Det bød traditionen, og man snyder ikke med sådan noget.

Det havde i øvrigt nær havde kostet gøjen livet allerede før han havde set den. Det viste sig nemlig, at den for at imødegå en hver risiko for at den afslørede sig selv under transporten eller i dagene op mod jul havde fået en stofpose bundet stramt om hovedet, og at posen var blevet fæstnet til burets tremmer med en kraftig ståltråd. Dyret var dog altså blevet reddet i sidste øjeblik, for derefter at kunne blive offer for den langsomme og pinefuld død, der følger af hungersnød.

“Tålmodighed er en dyd,” kunne han høre sin mor sige, og når hun havde sagt det, så passede det.

Først ved ni-tiden kunne han rimeligvis gøre regning på at have den endelig klarhed over sine aktuelle muligheder for at ændre verden.

Han tog sig endnu en slurk for meget, og natten genlød af kraftige vindsus, gamle træers knagen og tænders klappen hos de ganske få, der i denne stund måtte have et udendørs ærinde at besørge.

Et sådant ærinde havde Finns bedste vens, den stritørede Ivar, far egentlig ikke at besørge, men han var der alligevel.

Ivars far var blandt de mange, der i denne nat ikke kunne sove, og han havde derfor taget den kolde beslutning, at han ville gå en lille tur med familiens eksemplagede hund.

Ivars far bemærkede et svagt lys gennem sprækken i containerens frontporte. I første omgang antog han, at han havde set noget, der slet ikke var der, men for en sikkerheds skyld så han efter en gang til, og lyset var der.

“Hvorfor er der mon lys derinde?” spurgte han undrende sig selv, og ville aldrig have gættet på, at lyset stammede fra en pandelampe.

“Burde vi se efter?” spurgte han, idet han valgte flertalsformen med tanke på sin eksem-ramte hundeven.

Da den ikke svarede, foreslog han, at de i stedet prøvede at vække Svend Klang, der således selv kunne rekognoscere for en eventuel selvantændt eller måske ligefrem påsat brand i containeren.

Det svarede den heller ikke på, men han oplevede på den anden side selv en ikke ringe ulyst til forstyrre folk unødigt midt om natten og et ligefrem massivt ubehag ved at skulle møde Sven Klang i delvis afklædt figur. For slet ikke at tale om at skulle møde fru Klang.

Denne sidste risiko afgjorde sagen, og af de to alternativer valgte han derfor den første.

Der måtte ses efter.

Ivars far nærmede sig tøvnt og forsigtigt lyssprækken og trykkede det ene øje imod. Han kunne ikke orientere sig klart, men dog klart nok til at genkende sin søns bedste ven, den magre og muskelløse Finn, der sad og rodede med en forskelligt, som flød omkring ham.

“Aha, den betænksomme dreng. Sidde der og lave julegaver til far og mor. Det tror jeg ikke Ivar kunne finde på.”

Sådan tænkte Ivars far, hvorefter han desværre valgte ikke at tænke længere, og desværre heller ikke valgte at undersøge, hvilke gaver Finn dog ville betænke sine forældre med.

Han trak af sted med sin lille hundeven. For ham var der ikke mere at tænke over. Han ville blot fortsat bryde sig vej gennem uvejret og alene koncentrere sig om at få puttet noget luft i hunden.

Og Finn opdagede ikke noget. Han var stadig optaget af de potentieller, der måtte være i diverse krudt-, pap- og metalrester.

I sin søgen efter brugbare dele mellem resterne blev Finn mere og mere febrilsk. Der måtte dog være stof til såvel eftertanke som -tænding, og ganske som det profeten siger det: Søg - og du skal finde.

Finn fandt lige nøjagtig tilstrækkeligt til en ganske lille bombe, som han fingersnildt konstruerede. Selv en lunte, om end ganske kort, blev det til.

Han ryddede op efter sig. I pandelampens skær sparkede han resternes rester rundt i containeren, hvor det villigt blandede sig med det øvrige.

Han satte sig et øjeblik igen med de to ulige eksplosiver foran sig og betragtede dem med et kælent blik. Her var fandeme nytårsknald, som vor mor lavede det, konstaterede han glad og selvtilfreds.

Pludselig blev han imidlertid grebet af en ondsindet mistro.

Tænk hvis nu køberen blot lavede nytårsløjer med ham og slet ikke ville betale, når det hele kom til stykket.

En sådan tanke skal ikke næres meget, før den udvikler sig til et mareridt i en sulten dreng, som frygter for sin jul.

“Nej det skal blive løgn,” vedtog Finn konsekvent for sig selv. “Han skal betale, og det skal være nu.”

Skyndsomt hankede Finn op i sine to bomber; puttede den ene i bukselommen og den anden i den temmelig store brystlomme på den luvslidte vindjakke, han bar ved stort set alle udendørs lejligheder.

I hast puffede han den ene låge til containeren op og stod med et slag ude i den ubarmhjertige nat, hvor alt kunne ske, og stort set ingen kunne sove.

Vinden var ikke aftaget, men havde til gengæld aftaget taget på naboens lille fuglebræt. Taget var standset af stakittet ud mod vejen, men ingen ville opdage det før lyset ville bryde frem på selve juleaftensdag og afdække de omfattende ødelæggelser, der ville et resultat af stormens uophørlige rasen.

Finn var fast besluttet i sin gangart. Den nagende uro i sinde gjorde ham stridsom som vinden, og han bevægede sig med en næsten unaturlig sikkerhed i forhold til det sædvanlige, hans lille forsømte krop taget i betragtning. Han kunne mærke bomberne bombe mod ben og bryst.

Frosten havde ikke bragt sne med sig, men i givet fald ville det have knitret under hans solide træskostøvler. Han var sig sit mål bevidst. Carlo Ankerstjerne i eget hjem. Han skulle hjemsesøges, og han skulle kort og uden tøven bringes til at betale for Julebomben, her og nu og med det samme.

Hvad Finn egentlig ville stille op, hvis Ankerstjerne ikke betalte, havde han ikke ganske overvejet, men på vej gennem uvejret tonede et par muligheder sig frem i den beslutsomme dreng.

Gældende regler vedr. købers fortrydelsesret og lignende forbrugerbeskyttende bekendtgørelsesbeskrevet lovgivning randt ikke Finn i hu under hans march mod det Ankerstjerneske.

Ivars far, der var nået til vendepunktet for hvad han fandt som en rimelig distance for sin firebenede og eksembefængte ven og ikke mindst sig selv, var vendt om og på vej hjem. Han så i et kort glimt den muskelsvage dreng passere sig i sin strid gennem stormen og nattemørket.

”God jul, Finn,” nåede han lige at sige.

Den venlige hilsen blev ikke besvaret. Finn havde i dette øjeblik ikke stunder til selskabelighed. Han var ude i et ærinde af stor alvor.

Velluftet og gennemblæst var den lille hudsyge hund og Ivars far hjemme bag lås og slå, næsten samtidig med at Finn var fremme ved Carlo Ankerstjernes hjem. Han kunne se, at hunden havde haft godt af turen. Den tøffede direkte og roligt hen i kurven.

Finn derimod kunne se lyset fra Carlos køkkenvindue skinne vellystigt. Han forestillede sig, hvad jo ikke var helt forkert, at hr. Ankerstjerne i dette øjeblik sad og glædede sig til at snyde ham og hele verden. I hvert fald hele verden havde som bekendt kort forinden været inde i Carlo Ankerstjernes betragtninger. For så vidt angår betalingen for den tilskyndte bombe havde Carlo, bortset fra at prisen havde syntes ham ganske rimelig, ikke haft specifikke planer om at undlade.

Men det kunne den indædte Finn naturligvis ikke vide, og han var jo hjemmefra ikke ganske ukendt med, at det kan indebære en vis risiko for en leverandør ikke at sikre sig kontant honorering ved varens levering. Kongens foged var om ikke en ven af huset, så dog en gæst man mødte med ujævne mellemrum og måtte byde indenfor. Finn havde sat farten ned, da han var fremme ved trappen til Ankerstjernes yderdør. Han var formeligen gået i stå netop nedenfor trappen, og han kiggede mistroisk op mod døren.

Stormen gjorde sig kraftige anstrengelser for at gøre Finn kold ude, som hans grumme mistanke om Carlos hensigter gjorde ham det indvendig.

Han besteg trappen og bankede resolut på døren.

Der skete ingenting. Han bankede hårdere med samme resultat.

Det udsivende lys fra et af husets vinduer forvissede Finn om, at Carlo var hjemme og forstærkede hans harme mod den formodede svindler.

”Hvorfor lukker han dog ikke op, den ...?” Det kneb for Finn at finde det rette udtryk.

”Den svinepels,” besluttede han sig for.

Han rettede et par sidste hamrende bevægelser med den knyttede næve mod døren. Stadig uden resultat.

Inde i det lune køkken sad Carlo stadig og hyggedrak og tænkte stort.

Transistorradioen fyldte rummet med vellyd, og Carlos bevidsthed forsøgte at samle sig om magtens og ærens rette vedkommende og den selvfølgelig hyldet fremtiden i så rigt mål ville skænke ham.

Taktfast bankede han foden i gulvet som en grundig understøttelse af tonerne fra radioen.

Carlo var hinsides det nærliggende, og han overhørte ganske det menneskeskabte uvejr mod hoveddøren.

Stormens rasen og andre sataniske lyde fra det ydre rum blandede sig til en faretruende symfoni, der alene understøttede hans store tanker.

Finn koncentrerede sig et øjeblik om hvorledes han kunne skabe sig yderligere vished for at Carlo var derinde. Han gik ned ad trappen og stillede sig under det vindue, hvorfra lyset sivede så forbryderisk.

Vinduet sad desværre så højt oppe, at Finn ikke kunne kigge ind, men et øjeblik stilstand i stormen tillod at et par af transistorens toner fandt vej ud af vinduet og mageligt kunne opsnapes af den sansespændte Finn.

Finn havde nu den nødvendige vished for at Carlo var derinde, og enhver anden forklaring på at han ikke åbnede døren end netop, den at han havde til ond hensigt at snyde og bedrage ham for hans overenskomstmæssige betaling, var for Finn umiddelbart og ganske udelukket.

”Nu må han bøde for sin sving,” tænkte Finn, om end han overfor sig selv udtrykte det en smule anderledes.

Finn indstillede sine evner på at tænke i retning af konstruktiv destruktion. Noget måtte ødelægges.

Carlo måtte ikke kunne være i tvivl om, hvem og hvad han var oppe imod, når han sådan udfordrede til åben kamp.

Det var nærliggende for Finn at banke sig på brystet for at styrke sin kampgejst.

Herved ramte hans lille vævre hård genstand. Det var vist et jernrør. Det gjorde lidt ondt, også som følge af at hænderne stadig var mærkede af de gentagne hammerslag mod Carlos yderdør.

”Bomben, for Satan,” slog det befriende ned i Finn. ”Selvfølgelig, jeg sprænger s’gu’ da hans hus i stykker.”

Finn følte sig helt forlystet ved tanken. Nu gjaldt det bare om at arbejde hurtigt og effektivt. Finde det rigtige sted at placere eksplosivet.

Erfaringer fra tidligere års nytårsaftener gjorde Finn til en habil fyrværkerimester.

Han vidste nøje, at effekten af en sprængning blandt afhænger af, om der er mulighed for at lyd og tryk kan komprimeres. Derfor er postkasser så forholdsvis lette at øve skade på, og derfor valgte Finn efter kort tids rekognoscering omkring huset at placere jernrøret tæt op ad muren i en beskyttende trækasse med låge og låg som i forvejen indeholdt en gul jernbeholder om end af noget større volumen end den lille undseelige rørbombe.

Pludselig kom Finn i tanke om den anden lille nytårsløjer, han havde i bukselommen. Den lille ting, der var fremstillet af overskudsvarer fra den egentlige produktion.

”Skal er være fest, så lad der blive fest,” følte Finn, da han sneg sig op med hoveddøren for at placere og antænde denne lille spændstige sag som en slags signal til det egentlige angreb.

Finn havde nøje indprentet sig ruten fra trappen til gaskabet, og han satsede på, at lunten på den lille fordørsbombe ville være nøjagtig lang nok til at han ville kunne nå at bevæge sig ned af trappen, rundt om hushjørnet og hen til den anden bombe, som han så, hvis intet gik galt, kunne nå at antænde inden den første bombe sprang

og ganske vist med sin effekt sikkert ville gøre det lettere for Carlo at komme ud af huset, men som dog nok alligevel ville have en sinkende effekt på hans entré ude i nattemørket.

Finn placerede forsigtigt og uden at gøre støj den lille bombe i husets brevsprække. Luntten var ikke godt nok ikke særlig lang, konstaterede han.

”Men hvo som intet vover...”, kunne han huske, han havde hørt engang, og han stak resolut fingrene i lommen for at fremdrage sin engangslighter.

Da var det, at det pludselig rendte ham i minde, at han ikke havde nogen lighter mere. Den var jo på det groveste blevet ham fravristet af gårdvagten tidligere i december, da han og et par hans bedste kammerater, deriblandt selvfølgelig Ivar, var blevet taget i at smugryge på skolens wc’er.

”Det var da ligegodt Satans,” fastslog han med sikkerhed.

Nu var gode råd dyre. Han kunne godt indse, at han næppe ville få held med at banke på og spørge husets beboer, om han kunne låne noget ild.

Han satte sig på trappen. Havde det ikke været for den intense stemning i hvilken han var bragt, ville han have kunnet iagttage, hvordan stormen hærgede og rev i alt, og hvordan kulden gik også ham helt ind til knoglerne. Men netop fordi han, i modsætning til sine to bomber, var så op- og antændt af strategiske overvejelser, mærkede han det ikke.

Han bemærkede derfor heller ikke, at yderdøren pludselig gik op, og at Carlo viste sig reposen.

Carlo bar sin brandert udendørs for at lufte den en smule. Et øjeblik stod han og kiggede sejrssikker ud i den stormfulde verden.

Han fik øje på den lille forfrosne dreng på trappen, men tog ikke anden notits af ham, end at han tillod sig selv den lille gestus at nikke venligt og ønske glædelig jul. Måske han senere ville overveje, hvorfor der dog havde siddet en lille dreng netop der, og om der eventuelt kunne være en sammenhæng med de heftige begivenheder, der fulgte kort efter at han atter var trådt tilbage til den varme og hyggelige tilværelse inden døre.

Carlo tog et sidste kraftig hiv af sin cigaret, hvorefter han elegant knipsede skoddet udover trappen.

Han vendte sig, gik ind og lukkede døren efter sig. Han havde ikke opdaget installationen i brevsprækken.

Finn styrtede sig snarrådigt ud i mørket for at redde det lille skod og dermed sikre sig den livgivende glød, han netop sad og manglede.

Aktionen lykkedes, og Finn havde erhvervet sig det perfekte tændingssystem.

Carlo var nået atter nået ud i køkkenet, og det var sikkert ganske heldigt. Finn havde øjeblikkeligt været klar over, at tiden var knap. Kun få øjeblikke ville cigarettens endnu kunne holdes i live, og det måtte udnyttes.

Han entrede trappen i et par hurtige spring, holdt gløden mod den korte lunte, registrerede den karakteristiske fisen og sprutten, sprang harelet væk og ned ad

trappen, rundede hushjørnet og fandt hurtigt den anden bombe, som han med samme fingersnilde fik tændt, hvorefter han med rappe og umiskendelige bevægelser forlod den Ankerstjerneske villa gennem indkørslen, imens han kunne glæde sig over først ét og derefter endnu ét – endnu højere – brag.

I virkeligheden havde han hørt to, det ene højere end det andet, men den slags kan det være svært at skelne, når man er i kraftig affekt og bevægelse.

Skaderne på Ankerstjernes hjem var enorme. Carlo selv slap fra gasekspllosionen med livet i behold, men han fik umiddelbart andet at tænke på, end at åbne julegaver og tilkæmpe sig yderligere position i en vanskelig og uretfærdig verden.

Til langt ind i januar var han indlagt på et nærliggende hospital med en lidelse, der ganske overdrevent blev diagnosticeret som granatchok.

Finn var ganske tilfreds med sin hævn. Forpustet ankom til sit hjem, hvor han ganske roligt rundede containeren for at finde og tage pandelampen med.

Nu ville han i seng, og det sang stadig svagt for hans ører, da han uden at have børstet tænder trak dynen over sig og undte sig selv den retfærdiges søvn.

Ganske vist havde han ikke reddet julen for sin elskede familie, men han havde bevist, at han ikke var et menneske, man skal forsøge at rende om hjørner med.

Og alle vi andre kan jo blandt lære, at man skal være forsigtig med at ryge på offentlige steder.